

3) Forslag af Andræ, Bjerring, Brasch, Drejer, Madvig og Westfely:

Mellem §§ 14 og 15 indskydes følgende nye Paragraph:

„De Udgifter, hvis Afholdelse er begrundet i Bestemmelser i de af Rigsdagen i indværende Samling vedtagne Love, bevilges for Finantsaaret 1860—61.“

Denne Paragraph bliver til § 15, og den følgende Paragraph bliver § 16.

Madvig: Jeg skal med faa Ord motivere det af 3 Landstingsmænd tilligemed mig stillede principale Forslag til § 9. Jeg behøver ikke at gaa langt tilbage med Hensyn til den under Forhandling værende Sags Historie. Der har ikke været nogen Uenighed mellem begge Thing om at gaa ind paa det af Regjeringen gjorte Forslag til en Bevilling for derved at kunne gjøre en Begyndelse med at sætte de juridiske Embedsmænd paa fast Gage, men da Finantsloven var kommen til dette Thing med en Anmærkning, der lod et væsentligt Princip uafgjort, blev der her gjort et Forslag, hvis Hensigt baade efter Ordene og efter hvad der blev udtalt, var at bringe det derhen, at den endelige Ordning af dette Forhold, og den endelige Fastsættelse af Lønningerne for Justitsembedsmænd skulde som en fri Sag forbeholdes Forhandling mellem Regjeringen og begge Rigsdagens Afdelinger og undrages fra — hvad visse Uttringer kunde give Anledning til at frygte for — en eensidig og overveiende Indflydelse af det andet Thing. Det Forslag, der i dette Tiemed blev stillet her i Thinget, er klævede Regjeringen sig enig i; den erklærede, at Forslaget udtrykte, hvad der var Regjeringens Hensigt og Tanke. Forslaget er imidlertid ikke blevet tiltraadt af det andet Thing; tværtimod er der i det andet Thing givet en Bestemmelse, hvoraf det ganske klart fremgaaer, at de juridiske Embedsmænds Lønninger, efter

haanden som Embederne blive ledige, skulle fastsættes ikke ved en almindelig Lønningslov, til hvilken alle Factorer af den lovgivende Magt indtage omtrent den samme Stilling; og ved hvilken de have den samme Indflydelse, men ved Finantsloven under de Indflydelser og de Forhold, som gjøre sig gjældende ved denne Lov. Det troer jeg nu, at Landstinget paa ingen Maaade kan gaa ind paa, og jeg skal ikke forsøge vidtløftigt at bevise dette, fordi jeg troer, at der hos Thingets langt overveiende Fleertal herom er en fast Erkjendelse og Overbeviisning tilstede, og hos de Medlemmer, der ikke dele denne Overbeviisning, troer jeg ikke let nu at kunne frembringe en Forandring. Der kunde imidlertid mod det Forslag, der forrige Gang blev stillet og vedtaget i Landstinget, gjøres en Indvending, som heller ikke blev overseet, men som man troede ikke praktisk havde Noget at betyde. Forslaget indrømmede Regjeringen for det første Aar — Finantsloven gjælder jo kun for et enkelt Aar — en temmelig ubegrændset Myndighed med Hensyn til Fastsættelsen af Lønninger for de Justitsembeder, der i dette Aar bleve ledige; det udtaltes, at den hele Foranstaltning skete under Forudsætninger, der i sig selv indeholde en nogenlunde tilstrækkelig Begrændsning, især da Regjeringen ved at misbruge den Bemyndigelse, der blev givet i det første Aar, vilde hindre sig selv Gjennemførelsen af den hele Foranstaltning.